



## Lagen we maar wakker van ons eten

Wivine Heynderick

Sinds kort werk ik bij een boer. Een echte.

Hoe herken je zo iemand?

Wel, allereerst: carreau hemd – altijd 't zelfde? – en onverslijtbare salopette, daaronder blootsvoets in leren klompen die steeds voortschrijden met een haastige, maar besliste, zwierige pas. Tweedens, hij werkt biologisch-dynamisch – de evidentie zelf (*'je moet gewoon eens kijken naar een plant'* en: *'je proeft dat toch gewoon dat dat met veel liefde is gekweekt'*). Derdens, zo iemand noemt zichzelf al snel niet zo sociaal, maar wordt omringd door een ploeg 'losse' medewerkers die al jaren meegaan tussen de vele komers en ganers (*'veel jong volk, vaak anarchisten'*), allemaal vrouwen (*'t enige geslacht waar wieden aan besteed is, een man houdt het hier niet lang vol'*). Tel daarbij dat er geen week voorbijgaat dat er niet iemand nieuw meedraait (stagiaires Landwijzer of leerlingen van de Steinerschool), een klant-sympathisant of oude bekende binnenwipt die de mouwen vrijwillig opstroopt – *'dat er zo veel werkloosheid is, en hier zo veel werk!'* – of weer een of ander feest of een cursus op het getouw staat (Voedselteams, school, gemeente,...) en je snapt wat het grote woord 'multifunctionele landbouw' betekent. Deze boer is nooit alleen! Alleen al de horde steeds weer soepel in het gareel spannen, vraagt de nodige sociale inborst 'En ik blijf dat maar uitleggen, hoe je die wortelen moet busselen...'.  
's Middags schuift iedereen samen aan tafel met het gezin, zich lavend aan

de ludiek-lichte gesprekskost, na de zwaar maatschappelijk-filosofische veldkost van de ochtend – nooit nuchter 't veld opgaan. Samengevat: wij als mensheid zijn compleet voedselintolerant geworden, kijk maar naar de prijzen die we ervoor over hebben, en kijk wat we naar binnen willen spelen en kijk naar hoe we onze beesten behandelen, geen mens komt er nog aan te pas – *'een varkensboer, die komt zijn stal niet meer in, geen mens die dat nog aankan!'*), voilà. En dan worden we stil, want we weten hoeveel gelijk hij wel heeft (vrolijk: *'ik heb altijd gelijk!'*).

's Namiddags terug opgeladen van de jovialiteit 't veld op, en als je geluk hebt – vaak wel – fijne gesprekken van vrouwen onder elkaar – of terug aanknopen bij die man met de Visie. Vreemd toch, hoeveel bewuste hoofden hier samenkomen, mensen voor wie het woord 'maatschappij' mondenvol betekenis heeft en hoe die hoofden op een soms magisch lijkende manier met de aarde zijn verbonden, doorheen hun handen – zwartgegroefd kom je voor de dag – die het onderbetaalde werk wars van het economisch bestel boven en in de hoofden altijd even welwillend en goedgemutst volbrengen – *'we doen wij altijd verder'*. Je snapt inderdaad niet wat er mis is met dit werk. En er is iets knagends mis: geen boer die ook maar één vast contract kan aanbieden, geen mens die met werk in de voedselvoorziening brood op de plank kan brengen. De

marktlogica schaalt poetswerk hoger in dan deze fundamentele arbeid die zo ver van ons bord ligt.

Snapt u dit? En dat velen zelfs niet begrijpen wat ik daar doe, vooral waarom niet. Mijn job in de sociale sector verlaten, universitair geschoold zijn en dit dan 'dit' doen? Terwijl de hoofden en handen enkel maar het hart volgen. Niet het gezonde verstand van vandaag de dag. Gelukkig maar. Dat hart heeft blijkbaar

een neus voor wat 'waar' is: een wezenlijke voldoening als in deze veel gezondere job kwam ik nimmer tegen in het becijferde bandwerk dat de gezondheidszorg was geworden. De sociale sector? Die vind je in zijn ruimste en puurste vorm op een boerderij.

*'Dat er zo veel mensen werken tegen hun zin, 'werk' als 'werk' zien, als iets anders dan de 'vrije tijd', dat snap ik niet.'* Ik ook niet meer. En gelijk heeft hij weer.

*Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie ook [www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php](http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php)*

## Bio

Lies van Gasse (1983), studeerde aan de Accademia di Brera in Milaan en keerde terug als 'meester in de beeldende kunst'. Schrijven bleek op jeugdige leeftijd al een natuurlijke gave. Met haar eerste bundel *Hetzelfde gedicht steeds weer* (2008) wordt ze onmiddellijk beschouwd als een gerijpte jonge dichteres. Haar poëzie is indringend, subtiel, veelal bedrieglijk eenvoudig en toegankelijk. De uitweg uit haar gedichten is heel wat moeilijker te vinden. Vorig jaar verrast ze met het graphic poem *Sylvia*, een beeldgedicht en mythisch verhaal over twee geliefden. Samen met Annemarie Estor schiep ze in 2009 ook de figuur Hauser, een historisch beladen figuur die beide dichters-kunsten naars de wijde wereld insturen.

Men vertelde die dagen  
over een man met dieren in de ogen  
en een vrouw die zich hulde in glas.

Zij waren beiden onbereikbaar,  
maar stormden elkaar binnen.

Soms moet men als twee halmen  
naast elkaar staan  
en regen op de kuiten voelen.

Soms zijn wij lichter dan alleen.

Maar de stormen komen  
en het hart wordt diep  
en ze voelen zich in zandgrond veranderen.

Men verloor de grenzen van zijn lichaam  
en de schepen zakten in de aarde

en men zou alles laten vallen  
om bij hem te zijn,

maar dat maakt niet meer uit.

Soms is het niet zo goed om een hand te zijn.  
Het bed gaat op in de deining,  
katten janken eindeloos

Dijken breken.

De dag heeft geen antwoord.